

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

(Κατὰ τὸν Schiller.)

Ἀκούσατε. — Φαιδρὸς ὁ Ζεὺς τὸ πάλαι ἐξυπνήσας,
 Θνητοί! Τὸν κόσμον, ἔκραξε, χαρίζομαι ὑμῖν!
 Γενέσθω ἡ ὑφήλιος, αἰώνιος νομή σας!
 Ἐν μόνον θέλω παρ' ὑμῶν: καλὴν διανομήν.

Κ' ἐνῶ ἡ χεὶρ τοῦ τῆς ζωῆς τὸν πλοῦτον δαψιλεύει,
 Τρέχουσι νέοι, γέροντες, ὡς σμήνη μελισσῶν,
 Ὁ γεωργὸς τοὺς ἀμητοὺς ἐπ' ἀμητῶν σωρεύει,
 Οἱ εὐγενεῖς θηρεύουσι τοὺς κόσμους τῶν δασῶν.

Ὁ ἔμπορος τοὺς θόλους τοῦ πληροῦ ἐμπορευμάτων,
 Ὁ ἱερεὺς τὸν ἄριστον ἐκλέγει τρυγητὸν,
 Ἐνῶ ἀμείλιχτος ζητεῖ τοὺς φόρους τῶν δεκάτων
 Ὁ ἡγεμὼν, τὰς ἐξοχὰς ζωννύων με στρατόν.

Πορφύραν περιβάλλεται ὁ πρὶν γυμνὸς ἐπαίτης,
 Ἀρχίζει νέα ὑπαρξεις, χρυσῆς ζωῆς πηγὴ,
 Καὶ χαίρων βλέπει ἄνωθεν ὁ Νεφεληγερέτης,
 Καὶ ἐορτάζει ἀλλαγὴν αὐθέντου τῆς ἡ γῆ.

Πολὺ δὲ ὕστερον, ἀφοῦ τὸ πᾶν διενεμήθη,
 Ἔρχεται τέλος, ἔρχεται κ' ὁ φίλος ποιητής·
 Τρεμβάζων καὶ ἀμέριμνος τὴν γῆν περιηγήθη
 Κ' ἦλθε... Πλὴν, φεῦ! Τὴν ἔπαθεν ὁ περιηγητής.

Παραπονεῖται δι' αὐτὴν τὴν τερατώδη λήθην,
 Καὶ γόνυ κάμπτων ρίπτεται ἑστούς πόδας τοῦ Διὸς·
 Πῶς! Ὅλοι ἐπροικίσθησαν κ' ἐγὼ ἐλυσμονήθην;
 Ἐγ' ὁ πεφιλημένος σου καὶ ἐκλεκτὸς υἱός;

Αἶ! Ἄν εἰς κόσμους χιμαιρῶν σὺ, φίλε, ἐπλανᾷσο,
 Εἶπεν ὁ Ζεὺς, τί θρηνηθεῖς κατόπιν ἐορτῆς;
 Ὅτε ἦν ὦρα, μ' ὄνειρα χρυσᾶ ἀπεχοιμᾷσο!
 Ποῦ ἔμενες; — Πλησίον σου, ἀντεῖπ' ὁ ποιητής.

Τῶν Οὐρανῶν σου ἤκουον τὴν ζῶσαν ἁρμονίαν,
 Νὰ θίξω ἅπαξ τὰς χορδὰς τῆς λύρας των ποθῶν·
 Συγγνώμην, ἀντὶ τὴν ἀπειρον θαυμάζων συμμετρίαν,
 Ἀπώλεσα τὸ μέρος γήινων ἀγαθῶν.

Τί ποιητέον; ἔκραξεν ὁ Ζεὺς· οὐδέν μοι μένει!
 Ὅλα ἐδόθησαν, ἀγροί, βουνά, ὠκεανοί·
 Πλὴν πάλιν ἡ ἀγκάλη μου θερμὴ σὲ περιμένει,
 Καὶ ὅταν ἔλθῃς, ἀνοικτοί εἰσιν οἱ Οὐρανοί!

Φ. Α. Β.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ἐν τῷ Α'. μέρει τῆς παρούσης πραγμα-
 τείας περιγράφομεν προεισαγωγικῶς τὰ
 περὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν Μάγων ἢ ἱερέων
 τῆς Αἰγύπτου. Ἐν τῷ Β', ἰδίως καὶ ἐκτε-
 νέστερον περὶ τῶν Μυστηρίων συνάμα τῶν
 τε Αἰγυπτίων καὶ Ἑλλήνων, ἅπερ, ὡς
 θέλομεν ἰδῆ, εἰσὶν ὅμοια πρὸς ἀλλήλα.
 Ἐν δὲ τῷ Γ'. καὶ τελευταίῳ, περὶ τῶν
 δοκιμασιῶν τῶν μεμνημένων καὶ τῆς ἰδιαι-
 τέρας λατρείας τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων.

Οὐδόλως προτιθέμεθα ἐνταῦθα ν' ἀνα-
 ζητήσωμεν τὴν καταγωγὴν τῶν Αἰγυ-
 πτίων, οὐδὲ τὴν τῶν θεῶν, τῶν βασιλέων
 ἢ τῶν ἱερέων αὐτῶν. Λέγομεν μόνον ὅτι,
 εἴαν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑφ' ὧν τῶν
 συγγραφέων, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων,
 ἱστορούμενα, θέλομεν προθύμως ἀπονεί-
 μῃ τὴν προσήκουσαν τιμὴν πρὸς τοὺς
 Αἰγυπτίους ἱερεῖς, ἀνομολογοῦντες συγ-
 χρόνως, ὅτι καὶ ἡ ἐμπεριθὴς αὐτῶν θρησκεία

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Α'.)

οὐχ ἥττονος ἤξιοῦτο σεβασμοῦ. Οἱ Μάγοι
 ἢ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου ἦσαν οἱ μόνοι εἰ-
 δήμονες τῆς ἱστορίας, τῶν νόμων καὶ τῆς
 ἠθικῆς. Οὗτοι μόνοι ἐκαλλιέργουν τὰ μα-
 θηματικά, τὴν Γεωμετρίαν, τὴν Φυσικὴν,
 τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστή-
 μας. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν μόνοι ἐμπεπιστευ-
 μένοι τὴν ἀνατροφὴν τῶν βασιλέων, τῶν
 μεγιστάνων καὶ τῶν μελλόντων νὰ κατέ-
 χωσιν ἐξόχους θέσεις ἐν τῇ πολιτείᾳ. Ἐφ'
 ὅσον οὗτοι διέμενον ἐνάρετοι τὰ ἥθη καὶ
 τὸν βίον, διετέλουν ὄντες τὸ ὄργανον τῆς
 εὐημερίας τοῦ λαοῦ· καθόσον ὅμως διε-
 φθείροντο, καθίστανον τὰς γνώσεις των,
 τὴν θρησκείαν καὶ αὐτὰ τὰ σύμβολα τῆς
 θεότητος, ὑπηρέτας τῆς φιλαυτίας, τῆς
 πλεονεξίας καὶ τῶν διαφόρων σκοπῶν οὓς
 προὔτιθεντο. Ἀλλ' ἄς διέλθωμεν πρῶτον
 τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐκείνοις χρόνοις, οἱ
 ἱερεῖς, ὅλως ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν μελέ-
 την καὶ σπουδὴν τῆς φύσεως, καὶ εἰς τὴν
 παρατήρησιν τῶν ἀστέρων, ἤξιοῦντο ἵνα
 ὦσι διερμηνεῖς τῆς θεότητος. Τὰ ἥθη αὐ-
 τῶν, ἐπίσης ἁγνὰ ὡς καὶ ἡ ἠθικὴ των,
 ἐπέβαλλον σέβας καὶ θαυμασμόν, καὶ
 δικαίῳ τῷ λόγῳ προσωνομάζοντο σοφοί.
 Ἐδίδασκον ὅτι ὑπῆρχεν εἰς μόνος Θεός,
 ὅστις εἶχε συλλάβῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ
 πνεύματος, πρὶν ἢ ποιήσῃ αὐτὸν διὰ τῆς
 εὐδοκίας αὐτοῦ. Τοσοῦτον δ' ἦσαν πεπει-